

MEZI HOŘÍCÍMI KVĚTINAMI

HOST

SAMANTHA SHANNONOVÁ

přeložila KATEŘINA HAJŽMANOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Among the Burning Flowers

Copyright © Samantha Shannon-Jones 2025

All rights reserved

Cover illustration by Ivan Belikov

Cover design by Carmen Balit

Illustrations © Rovina Cai, 2025

Maps and chapter heading illustrations © Emily Faccini, 2025

Translation © Kateřina Hajžmanová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3298-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-3299-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3300-8 (MobiPocket)

Mému bratrovi Alfiemu

Autorčina poznámka

Mezi hořícími květinami je krátký prequel *Převorství u pomerančovníku*. Lze k němu přistupovat jako ke vstupní bráně k sérii Kořeny chaosu pro nové čtenáře, nebo jako k prohloubení příběhu pro ty, kteří už jsou se světem seznámeni.

Na konci knihy naleznete rejstřík výrazů a průvodce postavami, na začátku dvě mapy.

Fiktivní země v této sérii jsou inspirovány událostmi a legendami z různých částí našeho světa. Žádná nemá být věrnou reprezentací konkrétní země či kultury v jakékoli době.

Děsivé dění této doby
vyrvalo z kořenů vznešený strom Naděje
a v zahradě světa, vězte,
otrhalo z něj listí celé závěje.

— JAHĀN-MALEK KĀTUN

PŘED

Marosa

Cárcscaro

Yscalské království

1003 b. l.

Dlouho před tím, než se Cárcscaro stalo městem, bývalo dolem.

V těch dnech severovýchodu rozsáhlého kontinentu jménem Edin vládli Gulthagané. Gulthagský imperátor toužil dobýt i zbytek země, a tak vyslal své vojáky za hory západně od města, do krajin, které neznali, aby tam těžili měď na výrobu brnění a mečů.

Když ji vojáci na druhé straně ledových Vřetenových hor pocítili, začali na místě kopat. Ale západní edinské kmeny, známé jako Yscalové, hory patřící k jejich území uctívaly. Příchozí proklely za to, že těžili kovy z hory Frumy, protože v tom vrchu spatřovaly zkamenělého boha — obra, jenž stvořil jejich lid.

Yscalové bojovali pazourky a klacky, Gulthagané bronzem. Už od začátku to byl prohraný boj. Yscalové, donuceni pracovat v dolech, se řezali do kůže, aby vyjádřili své pokání, báli se totiž, že pobouří svého boha.

Gulthagané pojmenovali zdejší základnu Karkara, tedy *Ptačí klíčka*. A třebaže byli nakonec o dvě století později z Yscalinu vypuzeni, Karkara zůstala místem vyhnanců. Každý, kdo opustil její hradby, zemřel na planině pod ní a jeho kosti se proměnily v prach.

Ty dny jsou už pro většinu lidí dávno pryč. Staří horší bohové byli zapomenuti, nahrazeni cizokrajným Svatým. Prastaré doly plné mědi leží pohřbené pod Cárscarem, které se nyní proměnilo v ohromující hlavní město Yscalinu, a jeho obyvatelé ho mohou opouštět a zase se do něj vracet, jak se jim zlíbí.

Pro jejich budoucí královnu donmatu Marosu to však neplatilo.

Sedmého dne jara otevřela oči s pocitem, jako by se sám Svatý natáhl od svého posvátného dvora v Halgalantu, aby ji probudil. První komorná královské ložnice vedle ní spala dál, tmavé lokny rozprostřené na polštáři kolem hlavy. Priessa měla vždycky tvrdé spaní.

Marosa poslouchala. Jedna polovina její mysli byla ukotvena v jejím těle, ta druhá někde jinde, někdy jindy. Hlavou jí v rychlém sledu proletěly tři vzpomínky: zašeptání do ucha, ruka pevně sevřená kolem její, jekot.

Když uznala, že ticho pokoje nic nenarušuje, vstala a přes spodničku si uvázala přehoz bez rukávů. Vzduch v místnosti byl jako hutné máslo, dokonce i ten nejmenší pohyb způsobil, že se začala potit. Otevřela dveře svých komnat, zadoufala, že se jí dostane chladného vánku a ledového nápoje.

Podle světla odstínu podlitiny vládnoucího v chodbě poznala, že právě svítá. Jen zřídka se tak brzy vzbudila sama od sebe. „Donmato.“

Ten hlas se ozval zleva, kde stál u okna Ermendo Vuleydres ozbrojený pistolí a rapírem, halapartnu na dosah ruky. V tom pozlaceném brnění se jistě vařil jako krab.

„Ermendo,“ otázala se Marosa, „cítíš jsi právě teď něco?“

„Malý otřes.“

„Není to již šestý během šesti dnů?“

„Věřím, že ano.“

Jeho ošlehaná tvář jí nic neprozradila. Vardyové byli příliš disciplinovaní na to, aby projevovali tak prosté emoce, jako je strach.

„Obejdu si své obvyklé kolečko,“ řekla Marosa, „pokud jsi k dispozici.“

„Jistě, Vaše Jasnosti.“

V Cárscaru k otřesům čas od času docházelo, ale nikdy jich nebývalo tolik a tak krátce po sobě. A přesto na ně Marosa byla zvyklá. Počítat s tím, že se město tu a tam zachvěje, patřilo k cárscarskému vychování.

Kráčeli cestou, kterou absolvovali už nespočetněkrát, za nimi dva další strážníci. Marosa tu a tam zahlédla jejich odraz, vetknutý do nablýskaných stěn Paláce spásy. Stěn, které se zdály být natřeny čerstvým inkoustem.

Její vězení tvořilo pět set stop černého kamene, popela a čediče zdobeného sopečným sklem. I na těch nejnižších podlažích osázených mnoha obloukovými okny, kterými dovnitř mohl vnikat vánek, bylo vždy vedro k zalknutí. Stovky tisíc pochodní nedokázaly skutečně prozářit jeho chodby. Nejenže byly tíživě sevřené, ale také plné úzkých schodišť a falešných zdí, které měly za úkol zmást narušitele.

Královna Rozaria Třetí při stavbě neposlechla své rádce. Varovali ji, že černý kámen bude zadržovat teplo, že jen severně položená místa jako Hróth potřebují tak temnou pevnost. Rozaria neustoupila. Tohle byl její památník yscalské síly zabodnutý do

srdce Cárscara. Chtěla, aby působil stejně děsivě jako wyrm, aby sloužil jako připomínka toho, že Yscalin povstal z popela Smutku věků.

Uspěla, ačkoli nežila tak dlouho, aby na vlastní oči viděla, jak se věž tyčí nad zbytkem města. Stavba všem připomínala Fýredela, jehož děsivá křídla kdysi uvrhla celý svět do stínu.

Wyrma, který nikdy nebyl zabit.

Ermendo otevřel dveře a Marosa vykročila na půlměsíkový balkon. Došla k zábradlí a vyhlédla na hlavní město Yscalinu.

Cárscaru se často říkalo Vysoké město. Žádné osídlení na celém kontinentu nezaujímal tak silnou obrannou pozici. Bylo vystavěno na velkém útesu, který vybíhal z Vřetenových hor, za zády mu strměly sněhem ověncené vrcholky jako zadní voj a před ním se rozpínala Velká yscalská pláň. Levandule na ní už kvetla, zahalovala zemi do fialové až daleko k obzoru.

„Zdá se, že nás čeká hezký den,“ řekl Ermendo. „Královna Sahar by ho jistě chtěla strávit na pláni.“

Marosa mu věnovala jen to nejmenší příkývnutí. Oba často chodívali na pláň s její matkou — měla ji raději než město. Občas se někteří Cárscarští odhodlali k sestupu, většinou proto, aby vyrazili na projíždku či na lov, ale nikdo se mezi květinami necítil tak dobře jako královna Sahar.

Kromě jejích oblíbenců a dalších hostů ji doprovázely většinou i její komorné: Sennera Yelarigasová, Denarva uq-Bardant a Aryete Feyaldová. Ve stínu hodovali — kořeněné červené klobásky, sýr a hrozny — a překřikovali burácení Glorizských vodopádů, zatímco si Marosa hrála s ostatními dětmi. Když bylo příliš velké horko, brodili se v mělčinách kolem vodopádů. Ty dny jim vždy poskytlý útěchu po temnotě věže.

Její otec s nimi nikdy nechodil.

Marosa neměla šťastnějších vzpomínek než těchto na zlaté hodiny na pláních. Její matka s ní tančila, rozesmávala ji, až ji bolelo břicho, učila ji jezdit v sedle. Když byla Marosa dost velká na to, aby byla provdána, královna Sahar jejich květinové dny využila k soukromým rozhovorům, aby ji uklidnila a zodpověděla její otázky.

Jako by od té doby uběhl snad celý věk. Teď vodopády zmizely — a stejně tak její matka. Marosa odtrhla pohled od levandule a stočila ho k ohnivě řece, která se vinula Cárscarem.

Objevila se, když jí bylo sedmnáct, vytryskla z průrvy ve Vřetenových horách. Syčící světlo si vypálilo pomalou, avšak neústupnou stezku. Netrvalo dlouho a propracovalo se až pod sídlo Vatanů a tam za obrovského syčení a oblaků páry zničilo Glorizské vodopády.

Většina králů by své hlavní město přesunula, nikoli však Sigoso Vetalda. Svolal zedníky a alchymisty, aby zastavili lávu, na výdajích nešetřil. Poté co se řeku nepodařilo přehradit, odklonili ji do již existujících kanálů a vykopali nové, aby se světlo mohlo šířit.

Všichni sebejistě prohlašovali, že se na žhnoucí mase vytvoří krusta. Ani téměř o deset let později k tomu ovšem nedošlo. Nyní lidé koryta překračovali po uzavřených kamenných mostech a ramena řeky byla pojmenována po šestici ctností.

Její otec řece říkal Tundana. Ramena se na okraji útesu sbíhala a vlévala do Velké yscalské pláně, kde chladla v černou suť. Pod Cárscarem už se nahromadilo mnoho tun lávy, která vytvořila skvrnu připomínající bahno na úpatí hory a zabila obrovský lán levandule. V některém roce jí ubylo, takže se na kraj dokonce snesla

noc, ale letos proudila rychle a už od počátku jara jasně zářila. Marosa neviděla hvězdy celé týdny, tak silný byl její narudlý svit.

Dívala se, až ji rozbolely oči. Město, které viděla, ale nikdy se ho nemohla dotknout. Pro jejího otce byl tento palác orlím hnízdem ochraňujícím křehké vejce jeho odkazu. Choval se, jako by Marose nebylo už pětadvacet let, jako by už nebyla plně vylíhnutá a opeřená, jako by netoužila roztáhnout křídla.

Možná to byl ten důvod, proč cítila tak pohlcující nutkání skočit.

Ta potřeba se vracela každý den už devět let od noci, kdy jí bylo řečeno, že je její matka pryč.

Dlaně svírající zábradlí jí zvlhly. Cítila, jak se naklání, jak se jí zadrhává dech v kleci tvořené jejími vlastními žebry.

„Donmato?“

Ermendo přistoupil až k ní. Marosa pevně zavřela oči, čekala, až ten pocit přejde, jako vždy.

„Jsem v pořádku.“ Narovнала se. „Děkuju ti, Ermendo. Vrátím se do svých komnat.“

Než došla ke své ložnici, už tam na ni čekala připravená lázeň. Voda tryskající z potrubí byla vařící. Nikdo si nepamatoval, kdy hora Fruma vybuchla, ale pořád Cárscaro zahřívala. Priessa nechala vodu ochladnout, než pomohla Marose do lázně, vydrhla ji olivovým mýdlem a pak ji zabalila do lněného plátna. Jakmile byla suchá, Priessa jí naolejovala a rozčesala dlouhé vlasy.

Její komnaty tvořil stejně temný kámen jako zbytek paláce, kazetové stropy, podlahy z černého samanského mramoru a okna

lemovaná průsvitnými závěsy. Priessa místnost prosvětľila mnoha zrcadly a každé ráno nechávala přinášet květiny. Dnes to byly vlčí máky.

Když bylo Marose dvanáct, matka vybrala tři dívky, aby se staly komornými královské ložnice. Priessa Yelarigasová — vzdálená sestřenice — byla jednou z nich. O čtyři roky později, když král Sigoso rozpustil Marosin malý dvůr a přetvořil ho k obrazu svému, přestála všechny změny pouze ona. Její otec byl státním tajemníkem, jedním z nejdůležitějších šlechticů u dvora.

Marosa jí důvěřovala víc než komukoli jinému, až na Ermenda, svého věrného strážce, jenž jí sloužil už od dětství. Ruzio a Yscabel Afleytanovy si také získaly její důvěru. Sestry se nepokoušely naklonit si ji lichotkami jako většina služebnictva, které jí vnutil otec.

Čtyři osoby, na které se mohla spolehnout, v paláci plném stovek dalších lidí. Jen kdyby tu nebyly uvězněny spolu s ní.

„Pro tebe.“ Priessa jí podala dopis. „Holubice přiletěla včera ráno.“

Pečeť už byla zlomená. Marosa otevřela psaní a našla řádky v yscalštině psané ladnou rukou.

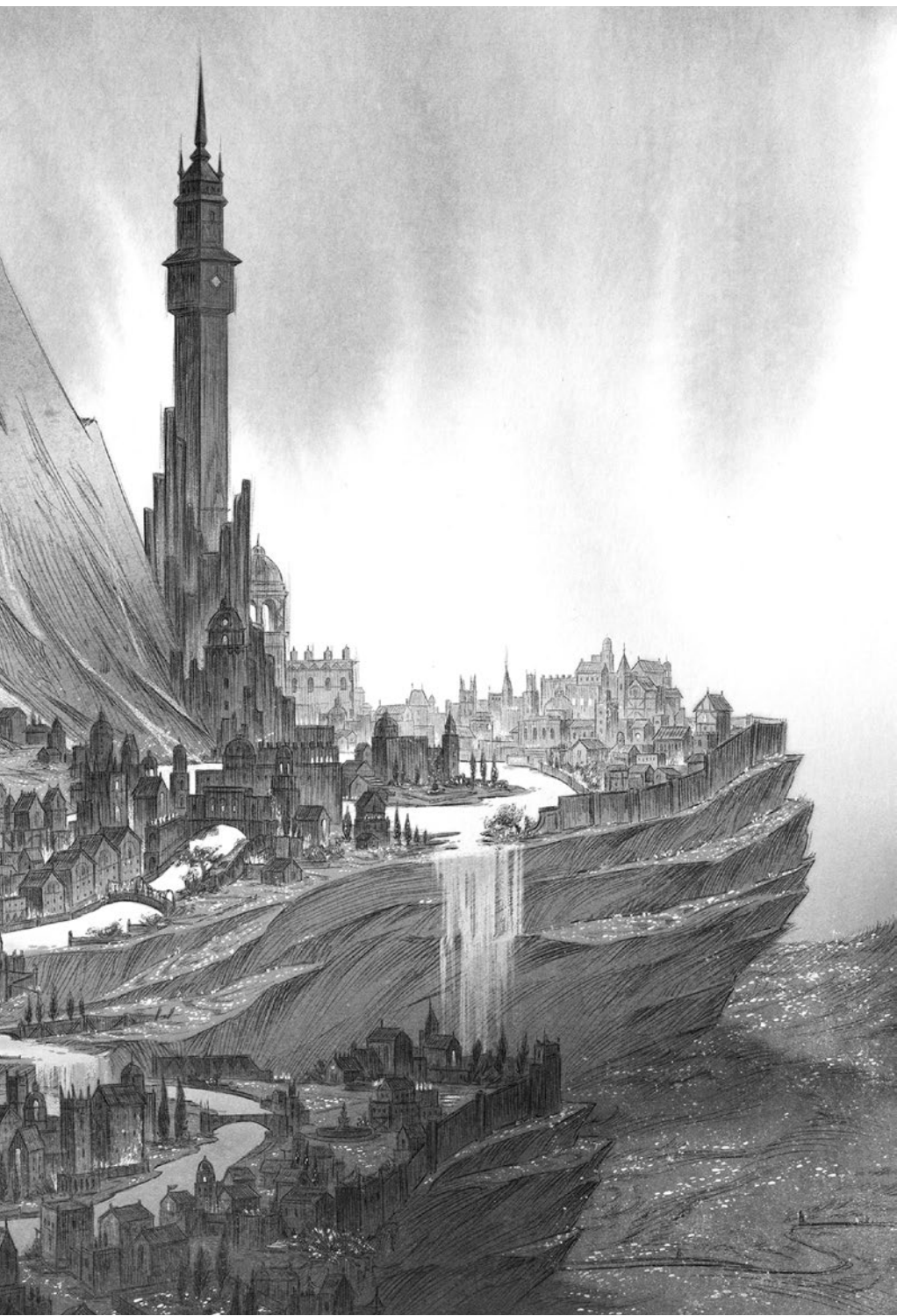
Psáno v Ascalonu v Inyském kráľovenství

Uprostřed jara, 1003 b. l.

Lady Maroso, modlíme se, abyste nám dala vědět, jak se vám daří. Neozvala jste se nám až příliš dlouho, a ačkoli král Sigoso jistě hojně spoléhá na svou svědomitou dědičku, rádi bychom si od vás přečetli pár řádek.

Naše zima byla krátká a mírná. Sníh v Hróthu již taje, což je pro toto období neobvyklé.

Doufáme a věříme, že se s vámi znovu setkáme při vašem sňatku s knížetem Aubrechtem, ať už k němu dojde kdykoli. Pokud by bylo zapotřebí náboženské perspektivy, arcikněž vás s potěšením navštíví přímo v Cárscaru.

*Ve jménu pospolitosti a víry
Sabran, královna Inysu*

Marosa odložila dopis stranou a zamyslela se, jak na něj asi zareagoval její otec. Bezpochyby zranil jeho pýchu. Nechal její zasnoubení váznout tak dlouho, že vůdkyně Říše ctností nyní cítila potřebu nabídnout pomoc královského služebníka svatyně, který by musel překonat stovky mil po moři i v nesnadném terénu, aby se do Cárscara vůbec dostal. Pro krále by to nebyla dobrá vizitka, měl by být schopen zvládnout veškeré rodinné záležitosti, aniž by zatěžoval Inys.

„Záhy odpovím,“ řekla Priesse. „Královna Sabran je laskavá, že se zajímá o mou spokojenost.“

„Ano.“

Priessa Marose zašněrovala letní spodničku, korzet i verdugado a pak jí pomohla obléknout róbu ze žlutohnědého hedvábí, které jí ladilo k očím. Ramena a výstřih jí zakrýval bílý partlet. V posledních letech se yscalská móda klonila k šatům odhalujícím ramena vzhledem k narůstajícímu horku, ale v paláci se taková necudnost nedovolovala. Její otec to vnímal jako urážku Rytířky dvornosti.

Když Priessa odstoupila, Marosa se dotkla zlatých seiikinských perel v uších. Zásnubní dar od Aubrechta, zrozený na západ od Slunečního moře, daleko od Yscalinu.

„Priesso,“ zeptala se, „je dnešek stejný?“

Její přítelkyně se jí v odrazu v zrcadle zadívala do očí.

„Ano,“ odvětila tiše. „Je stejný.“

Marosa

Cárcaro

Yscalské království

1003 b. l.

Každá hodina každého dne byla vyždímaná jako kapky drahocenného oleje. V osm se Marosa modlila v soukromé svatyni. Klečela na klekátku a vyslovovala svou nekonečnou lásku ke Svatému — přemožiteli Bezejmenného, spasiteli světa — a šesti členům jeho Posvátné družiny, z nichž každý představoval jednu z rytířských ctností.

V devět posnídala s Priessou a sestrami Afleytanovými. Nikdy nevolala své zbývající dámy, které obývaly honosné pokoje o podlaží níže a spokojeně si užívaly své skromné platy a prestiž, jež se pojila se službou princezně.

V deset cvičila hru na harfu. I když nemohla změnit svůj život, mohla proměňovat tempo a barvu své hudby. Vybrala si *Labutí píseň* — baladu, kterou miluje Aubrecht, složenou na počest jeho předkyně.

Další hodiny byly určeny ke studiu historie a jazyka Mentendonu, který se sňatkem měl brzy stát její zemí. Aubrecht uměl v yscalštině psát velmi dobře a oba mluvili inysky, ale aby se mohla stát jeho chotí, musela ovládnout jazyk, za jehož uchování pod

hróthskou správou Aubrechtův lid bojoval celá staletí. Aby pochopila vítězství i pády jeho minulosti.

Královna Sahar, stejně jako mnoho Ersyřanů, si vysoce cenila vzdělání. Do Marosiných šestnáctin ji učili ti nejvybranější učenici v Řiši ctností. Po matčině smrti všichni zmizeli, bez vysvětlení s nimi byl přerušen kontakt. Teď byla sama sobě lektorkou. Isalaricova knihovna jí poskytovala knihy i různé dokumenty, které si vyžádala. Také ji spojovala s dalšími patry paláce, umožňovala jí slyšet dvorany v nižších poschodích, jak se baví o vládních záležitostech, ačkoli byly jejich hlasy vzdálené a nejasné.

Marosa přečetla mnohé a nikdy nenarazila na záznamy o králi, který by svého dědice či dědičku držel odtržené od dvora. Když jí bylo devatenáct, zeptala se otce, zda by se k němu mohla připojit při zasedání rady nebo při jedné z audiencí, aby se o vládnutí něco naučila.

Zajímavá žádost, odpověděl král Sigoso chladně. To už toužíš po trůnu, Maroso?

Představovat si smrt vládce znamenalo vlastizradu. Tehdy se Marosa zeptala naposledy. Ale když nebyl otec v dohledu, dál si rozšiřovala znalosti dějin i politiky, zemědělství i náboženství, filozofie, rétoriky, poezie. Odmítala být korunována jako ignorantka.

Toho dne se vrátila ke čtení o Brygstadské hrůze, nemoci způsobující ohromné pocení, která zničila mentendonský dvůr — byl to jediný důvod, proč se Aubrecht stal následníkem trůnu. Narodil se jako syn druhorozeného knížete a očekával, že bude služebníkem svatyně, ne monarchou.

Marosa měla v úmyslu ho podporovat, dokud se sama nestane královnou Yscalinu. Věděla, že současný Nejvyšší kníže, jeho

prastrýc Leovart, už většinu svých povinností převedl na své příbuzné. Aubrecht ji bude potřebovat jako oporu ještě před tím, než bude korunován. A konečně si bude Marosa moci sama někde procvičit umění politiky a vhodně využít své znalosti po těch letech izolace.

V poledne, když panovalo největší horko, se vrátila do svých komnat. Ve tři vykročila na zahradní terasu, kde pojedla zapečeného lososa. Ryba byla ochucena krvavým pomerančem a šafránem, těsto bylo napěchované sušenými hrozny, piniovými oříšky a bílými mandlemi.

Uprostřed stolu stála miska rudých hrušek. Prastarý symbol její dynastie ladil s jejím rubínovým přívěskem. Yscabel jedla jablko s krémem, Ruzio nalévala do sklenic kvašené hruškové perry a Priessa se staženým obočím upírala pohled na zábradlí balkonu.

Její trpělivost byla odměněna. Přistál na něm ptáček, kterého přilákala semena, jež tam toho dopoledne rozsypaly.

„Ó, ten je rozkošný,“ vydechla Yscabel. „Je to zvonek, Esso?“

„Zvonohlík,“ odpověděla Priessa. „Nejspíš z Inysu.“

Zvonohlík zobal drobky. Jeho peří bylo černé a žluté a ocásek měl rozeklaný, aby lépe udržoval rovnováhu. Od doby, co se objevila ta tekoucí láva, do Cárscara noví ptáci přilétali jen zřídka.

„Krásný ptáček,“ podotkla Marosa. „Kam létá na zimu?“

„Do Lasie nebo Ersyru.“ Priessa se pousmála. „Z našeho světa vidí mnohé.“

Zvonohlík zacvrlikal a odletěl. Marosa se za ním dívala.

„Donmato,“ ozval se Ermendo, „přichází lord Wilstan Fynch, Vévoda umírněnosti, princ vdovec z Inysu.“

Marosa odložila sklenku. „Děkuji, Ermendo.“

Na terasu vstoupil Wilstan Fynch. Pot na jeho čele prozrazoval, že podstoupil dlouhé stoupání, ale na svůj věk byl čilý, často chodil na pláž a cvičil spolu s hróthskými vyslanci. Když ji uviděl, kolem očí se mu utvořily vějířky vrásek a zapudily z jeho protáhlé tváře všechnu strohost.

„Donmato.“ Sundal si čepec a uklonil se. „Dobré odpoledne.“

„Vaše Milosti,“ pronesla Marosa inysky. „Dnešní horko je velmi silné. Dal byste si trochu chlazeného vína?“

„Ne, děkuji. Pokud mohu, poprosil bych vás o mléko se špetkou muškátového ořechu.“

„Jistě.“

Priessa pro něj zamířila dovnitř. Fynch se usadil naproti Marose. Většina inyských šlechticů se oblékala podle ročního období — byla to nejnovější móda —, ale princ vdovec nosil šedou na znamení truchlení, co si Marosa pamatovala, a žádné šperky kromě pečetního prstenu. To byl velký rozdíl oproti jeho dceři královně Sabran Inyské, která se blýskala zlatem, kamkoli se pohнула.

„Příliš dlouho jsme se neviděli, Vaše Jasnosti,“ pronesl Fynch vřele. „Jak se vám daří?“

„Velmi dobře, Vaše Milosti,“ odpověděla. „Věřím, že i vy zde stále máte veškeré pohodlí.“

„Pohostinnost Cárscara nezná mezí. Stejně jako vaše velkorysost, s jakou jste mě opět pozvala ke svému stolu.“

Kéž by její kroky skutečně vedl Rytíř štědrosti. Zahraniční velvyslanci byli jejím jediným prostředkem, jak zahlédnout aspoň záblesk světa mimo Yscalin. Už dávno se sprátelila se sirem Robrechtem Teldanem, mentendonským velvyslancem, který jí přišel přívětivý a inteligentní.